

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 21. prosince 2021 v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Blanky Bedřichové a soudců Mgr. Libora Holého a JUDr. Lukáše Svrčka **odvolání** obžalovaného pprap. J. Z. nar. xxx v xxx, příslušníka Policie České republiky, služebně zařazeného u Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, jako vrchní asistent Oddělení hlídkové služby Obvodního ředitelství policie Praha I, OEČ: xxx, bytem xxx xxx xxx, xxx, podaném proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 20.10.2021, č. j. 2 T 54/2021, a rozhodl

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. e), f) odst. 2 tr. ř. se z napadeného rozsudku **zrušuje** celý výrok o trestu a celý výrok a náhradě škody a podle § 259 odst. 3 písm. a) tr. ř. se znovu rozhoduje tak, že

obžalovaný

pprap. J. Z.,

narozen xxx v xxx, příslušník Policie České republiky, služebně zařazen u Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, jako vrchní asistent Oddělení hlídkové služby Obvodního ředitelství policie Praha I, OEČ: xxx, bytem xxx xxx xxx, xxx

při nezměněném výroku o vině přečinem těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1, 2 trestního zákoníku z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 6, sp.zn. 2T 54/2021 ze dne 20.10.2021

se odsuzuje

podle § 147 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 67 odst. 2 písm. a), 3 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku k **peněžitému trestu** v celkem **100 denních sazbách ve výši 300,- Kč** jedné denní sazby (**celkem 30.000,- Kč**).

Podle § 229 odst. 1 tr.ř. se poškozená Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR se sídlem Praha 1, Na Perštýně 359/6 odkazuje se svým nárokem na náhradu škody na řízení občanskoprávní.

Jinak zůstal napadený rozsudek nezměněn.

Odůvodnění

1. Samosoudkyně Obvodního soudu pro Prahu 6 rozhodla rozsudkem ze dne 20.10.2021, č. j. 2T 54/2021 tak, že obžalovaného pppap. J. Z. uznala vinným přečinem těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1, 2 trestního zákoníku, kterého se podle skutkových zjištění obvodního soudu dopustil tím, že dne 26. 11. 2020 v 16:40 hodin v Praze 6, v ulici Xxx ve směru od ulice Xxx směrem ke křižovatce s ulicí Xxx, řídil služební motorové vozidlo zn. Škoda Octavia, r. z. xxx v barevném provedení Policie ČR, a v prostoru křižovatky ulic Xxx a Xxx na úrovni domu č. p. xxx při odbočování vlevo do ulice Xxx, porušil ustanovení § 21 odst. 1 a 5 zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů tím, že nedbal zvýšené opatrnosti a nedal přednost v jízdě protijedoucímu motocyklu zn. Yamaha, r. z. xxx, který řídil mladistvý A. I., nar. xxx, bytem xxx – xxx, xxx, který jel v pravém pruhu vyhrazeném pro MHD a IZS, a který následkem toho narazil do pravého boku služebního vozidla Policie ČR, při kterém utrpěl těžké zranění mající povahu déletrvající poruchy zdraví a spočívající v lehkém otřesu mozku a zlomeninách obou kostí pravého předloktí s dislokací. Za tento přečin byl obžalovaný odsouzen podle § 147 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 67 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku a § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku k peněžitému trestu v celkem 100 celých denních sazbách ve výši 400,- Kč jedné denní sazby (celkem 40.000,- Kč). Podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku byl obžalovanému dále uložen trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 18 měsíců. Soud prvního stupně rovněž rozhodl podle § 228 odst. 1 tr. ř. tak, že je obžalovaný povinen zaplatit na náhradu škody poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky se sídlem Praha 1, Na Perštýně 359/6, částku ve výši 38.333,-Kč.
2. Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný odvolání, které následně prostřednictvím obhájce řádně a včas odůvodnil. Obžalovaný předně v odvolání uvedl, že je mu celé nešťastné události nesmírně líto, obžalovaný by si samozřejmě přál, aby k předmětné dopravní nehodě nikdy nedošlo. Obžalovaný se současně omlouvá, že tuto omluvu neučinil již dříve, nicméně v dané věci postupoval dle odborných doporučení, která se mu dostala, kdy si však obžalovaný v rámci proběhnuvší sebereflexe plně uvědomuje svůj díl viny a k jednání, které je mu dáváno za vinu, se tímto doznává. Dopravní nehoda byla již dne 2. 12. 2020 hlášena na pojišťovnu (ČPP), kdy je celá věc vedena pod číslem hlášenky 0205190596, číslo pojistné smlouvy xxx, a veškerá způsobená škoda by tak měla být řádně uhrazena z titulu povinného ručení sjednaného na předmětném služebním vozidle. K tomuto pak obžalovaný dále dokládá žádost, kterou adresoval VZP, kdy se obžalovaný, pro případ, že by z jakéhokoliv důvodu ČPP odmítla plnit, zavázal vyčíslený dluh uhradit. Současně je vhodné uvést, že i poškozený při hlavním líčení prohlásil, že mu byla způsobená škoda nahrazena. Obžalovaný pak nad rámec výše popsání také dokládá potvrzení o tom, že uhradil na pomoc obětem trestné činnosti, vzhledem ke svým aktuálním finančním možnostem, částku ve výši 5.000,-Kč, kdy by obžalovaný rád zdůraznil, že je nejenom bezúhonnou osobou, která nemá v opise rejstříku trestů, ani v opise rejstříku přestupků, jediný záznam, ale také slušným člověkem, který slouží společnosti od roku 2002 ve

Shodu s prvopisem potvrzuje Zuzana Králová

služebním poměru jako příslušník policie. Obžalovaný je v současné době zařazen jako vrchní asistent policie na oddělení hlídkové služby KŘP hl. m. Prahy, kdy mimo jiné z popisu služební činnosti vyplývá, že řídí služební motorová vozidla, neboť slouží v tzv. prvosledu, která má být v případě hlášení události na místě jako první. Služební činnost obžalovaného tak fakticky spočívá zejména v tom, že v rámci 24hodinových služeb je ve služebním vozidle vždy s kolegou, kterým musí být další řidič, a s tímto se v průběhu služby střídá, pokud jeden z řidičů již pocítí uje únavu a je nezbytné, aby jej mohl prošťídát právě druhý kolega/řidič. Pokud by obžalovaný, vzhledem k uloženému trestu zákazu řízení dle § 73 odst. 1, 3 trestního zákoníku spočívajícím v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na 18 měsíců, přišel o možnost řídit motorová vozidla, znamenalo by to pro něj bohužel, jak profesní, tak i osobní „likvidaci“, neboť by s největší pravděpodobností přišel o práci, jelikož by nemohl řídit služební vozidlo a tedy i nadále pracovat na předmětném služebním místě, jakož i o možnost v době absence své manželky, která je pracovně velmi vytížená, kdy v rámci svého zaměstnání cestuje nejen po celé republice, ale i do zahraničí, o možnost vozit svou 5letou dceru na kroužky, k lékaři apod.. Navíc by se obžalovanému zcela zásadním způsobem zkomplikovala i možnost nalezení jiného zaměstnání, případně pokračujícího dojíždění za prací do Prahy, neboť se obžalovaný koncem tohoto roku stěhuje s rodinou do odlehlého místa, 100 km za Prahu, a neměl by se tedy s největší pravděpodobností, jak dostat do zaměstnání.

3. V souvislosti s osobou obžalovaného je pak vhodné uvést, že tento měl v minulosti pouze jednu dopravní nehodu v roce 2015, kdy na podzim s vozidlem uklouzl na listí a naboural do lampy, o žádné ublížení na zdraví nešlo, jinak je obžalovaný slušným a spolehlivým řidičem, majícím pouze dva další méně závažné záznamy, a to z roku 2011, kdy se jednalo o překročení rychlosti o 18 km/hod a z roku 2007 spočívajícím v nedodržení vzdálenosti mezi vozidly, jinak žádné záznamy v kartě řidiče od roku 1999, kdy získal povolení k řízení motorových vozidel nemá. Obžalovaný pak ve službě dosahuje velmi dobrých výsledků, kdy byl mnohokrát kázeňsky odměněn. Z absolvovaných školení a kurzů, jejichž přehled je založen ve spise se pak podává, že obžalovaný dokonce absolvoval i některé odborné kurzy v souvislosti s řízením motorových vozidel, navíc jeho kolega při hlavním líčení prohlásil, že nezná lepšího řidiče, kdy se v daném případě jednalo bohužel o sled nešťastných událostí, kterých obžalovaný nesmírně lituje.
4. Obžalovaný má za to, že jsou splněny veškeré podmínky dle § 307 odst. 1, případně i odst.2 trestního řádu- zejména je pak nutné zdůraznit, že obžalovaný se k předmětnému skutku, ke kterému došlo při plnění služebních povinností, doznal a s podmíněným zastavením trestního stíhání, za předpokladu, že mu nebude uložen zákaz řízení, souhlasí, pokud jde o škodu způsobenou obžalovaným, učinil tento potřebná opatření k její náhradě, a to nahlášením pojistné události ze strany KŘP hl. m. Prahy pojišťovně. S vzhledem ke konkrétním okolnostem jeho protiprávního jednání spočívajícím v nedbalostním spoluzavinění dopravní nehody, ke které došlo za tmy, podzimního mlhavého počasí při střetu s motorkářem jedoucím v pruhu pro IZS, stejně tak i s přihlédnutím k tomu, že obžalovaný složil, vzhledem ke svým aktuálním finančním možnostem, peněžitou částku ve výši 5.000,-Kč na pomoc obětem trestné činnosti, lze dojít k závěru, že není k naplnění účelu trestního řízení nezbytné uložit obžalovanému odsuzujícím rozsudkem jakýkoliv jiný trest, respektive potvrdit trest uložený napadeným rozsudkem, ale je naopak na místě věc vyřešit tzv. odklonem. Obžalovaný tedy navahuje, aby odvolací soud postupoval dle § 257 odst. 1 písm. d) trestního řádu, napadený rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 20. 10. 2021, sp. zn. 2 T 54/2021 zrušil a v rozsahu zrušení trestní stíhání podle § 307 trestního řádu podmíněně zastavil.
5. Stran naplnění skutkové podstaty předmětného přečinu, pro který je obžalovaný trestně stíhán, tento odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky ze dne 17.2.2016, sp. zn. 15 Tdo 944/2015, obžalovaný je tedy toho názoru, že v daném případě trpí napadený rozsudek nesprávnou právní kvalifikací, kdy se nejedná o přečin těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1, 2 trestního zákoníku, ale „pouze“ o těžké ublížení na zdraví z nedbalosti dle § 147 odst. 1 trestního zákoníku, neboť obžalovanému nelze přičítat k tíži, vzhledem ke

konkrétním okolnostem věci (jízda poškozeného motorkáře v pruhu pro IZS, překročení rychlosti) že se protiprávního jednání dopustil proto, že porušil důležitou povinnost. Obžalovaný dále poukazuje na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8. 7. 2015, č. j. 6 Tdo 587/2015-32, přestože si je vědom, že v poukazovaném případě se jednalo o extrémní překročení rychlosti, kdy v daném případě poškozený překročil rychlost „jen“ o cca. 10km, nicméně obžalovaný považuje jízdu v pruhu pro IZS ve spojení s překročením povolené rychlosti (dle znal. Posudku cca. 60 km/hod) za tak podstatné porušení povinností, které lze v daném případě srovnávat právě například s významným překročením povolené rychlosti, kdy je obžalovaný toho názoru, že v daném případě tedy existovala spoluodpovědnost poškozeného za zavinění dopravní nehody. V případě, že by odvolací soud došel k závěru, že je napadený rozsudek věcně správný a není třeba tento žádným způsobem korigovat, obžalovaný alternativně navrhuje neuložení zákazu řízení, který byl obžalovanému uložen dle § 73 odst. 1, 3 trestního zákoníku spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na 18 měsíců. V souvislosti s tímto obžalovaný také namítá částečnou nepřezkoumatelnost rozsudku, neboť se nalézací soud nijak nevypořádal s výše popsány mi skutečnostmi (pravděpodobná ztráta zaměstnání, ekonomické problémy, omezení možnosti odvozu dcery k lékaři, na kroužky apod.) ve vztahu k ukládání trestu zákazu činnosti, kdy je napadený rozsudek nejenom nepřesvědčivý, ale i vydán v rozporu s právem obžalovaného na spravedlivý proces, neboť nalézací soud od vyřčených argumentů, které byly uvedeny při výslechu obžalovaného, jakož i při závěrečné řeči jeho obhájky ně, zcela abstrahoval a těmito se ve svých hodnotících úvahách nijak nezabýval. V daném případě uložený trest nenaplňuje jak účel retributivní, směřující k uložení zaslouženého trestu, ani účel konsekvencialistický, zaměřující se na důsledky trestu, neboť jistě není přínosem pro společnost, pokud výborně sloužící policista obdrží, za své první větší životní pochybení, trest, který jej zásadním způsobem profesně i osobně ohrozí v dalším životě.

6. Městský soud v Praze jako soud odvolací podle § 254 odst. 1 tr. ř. přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku a správnost postupu řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad, přihlížej e přitom i k tomu, zda nedošlo k vadám, které nebyly odvoláním vytýkány, pokud měly vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání a dospěl k závěru, že odvolání obžalovaného je částečně důvodné, a to pokud směřuje proti výroku o trestu a výroku o náhradě škody, a to i z jiných než v odvolání namítaných důvodů.
7. Odvolací soud po přezkoumání napadeného rozsudku a řízení, které rozsudku předcházelo, konstatuje, že řízení v této trestní věci není zatíženo žádným podstatným procesním pochybením, které by se projevilo ve zkrácení práva obžalovaného na jeho obhajobu či v procesně vadném postupu při provádění důkazů, ať již ve stadiu přípravného řízení nebo před soudem v hlavním líčení a z tohoto pohledu nejsou odvolacím soudem v postupu obvodního soudu shledávány vady, které by odůvodňovaly zrušení rozsudku podle § 258 odst. 1 písm. a) tr. ř. Odvolací soud se dále přesvědčil, že obvodní soud z hlediska ustanovení § 2 odst. 5 tr. ř. provedl většinu potřebných a reálně dosažitelných důkazů, které mohly k objasnění skutkového stavu věci přispět a vytvořil si tak patřičný skutkový základ pro svoje věcně správné rozhodnutí. Obvodní soud shromážděné a řádně provedené důkazy hodnotil v souladu s ust. § 2 odst. 6 tr. ř., tj. podle svého vnitřního přesvědčení založeného na odpovědném uvážení všech okolností případu jednotlivě, v jejich souhrnu i ve všech relevantních vzájemných souvislostech, následně byla učiněna logicky odůvodněná skutková zjištění a objektivní zhodnocení vyústilo ve výrok o vině obžalovaného.
8. Ani odvolací soud tedy nemá pochybnosti o vině obžalovaného. Obžalovaný ve věci sice učinil doznání, nicméně nadále vyjadřoval pochyby o správnosti užit e právní kvalifikace, tu však i odvolací soud považuje za přílehavou. Podle § 147 odst. 1 tr. zákoníku platí, že: „*Kdo jinému z nedbalosti způsobí těžkou újmu na zdraví, bude potrestán odnětím svobody až na dvě léta nebo zákazem činnosti.*“. Podle druhého odstavce téhož pak platí, že: „*Odnětím svobody na šest měsíců až čtyři léta nebo peněžitým trestem bude pachatel potrestán, spáchá-li čin uvedený v odstavci 1 proto, že porušil důležitou*

povinnost vyplývající z jeho zaměstnání, povolání, postavení nebo funkce nebo uloženou mu podle zákona.“ Jak vyplývá z kamerového záznamu, ze závěru znaleckého posudku i z výslechu svědků M. a P., obžalovaný jako řidič služebního vozidla při odbočování doleva sice vjel do křižovatky minimální rychlostí a obezřetně, poté co minul vozidlo, jež mu dalo přednost, další vyhrazený jízdní pruh dostatečně nesledoval, místo zastavení před jízdním pruhem, do něhož neměl výhled, naopak akceleroval, přičemž při tomto odbočovacím manévru nedal přednost přijíždějícímu poškozenému na motocyklu. V důsledku této skutečnosti došlo ke střetu s motocyklem řízeným poškozeným, který takto utrpěl lehký otřes mozku a zlomeniny obou kostí pravého předloktí s dislokací a s následnou delší dobou léčení minimálně do dne 19.2.2021. Obžalovaný tak porušil důležitou povinnost vyplývající ze zákona, konkrétně § 21 odst. 1, odst.5) zákona o provozu na pozemních komunikacích. Judikatura (srov. R 11/1964) upřesňuje pojem „porušení důležité povinnosti“ tak, že jde o porušení jen takové povinnosti, jež má za dané situace zpravidla za následek nebezpečí pro lidský život nebo zdraví, kde tedy jejím porušením může snadno dojít k takovému následku, přičemž povinnost dát přednost protijedoucímu vozidlu při odbočování vlevo i odvolací soud považuje za povinnost ve smyslu kvalifikované skutkové podstaty. Skutkový děj konečně ve svém základu ani nebyl sporným, přičemž se podává i z provedených důkazů před nalézacím soudem. Hodnocení obvodního soudu ve vztahu k užití právní kvalifikaci tak nelze v tomto bodě ničeho vytknout.

9. Ve věci konečně ani nebylo sporu o tom, že poškozený bezprostředně před střetem, než v čase 2.8s před střetem začal brzdit, mohl jet rychlostí cca 59,7 km/hod, přičemž se nacházel cca 40,2 m od místa střetu, a jel v pruhu, který je vyhrazen pro taxi, bus a IZS. Jistá míra spoluzavinění ze strany poškozeného je tak na následku v podobě středu vozidel a zranění poškozeného zjevná, nicméně tato v daném případě nemůže vést k vyvinění se obžalovaného, který sám porušil závažným způsobem důležitou povinnost při odbočování vlevo . Konečně dle obhajobou odkazovaného usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8. 7. 2015, č. j. 6 Tdo 587/2015-32, k vyvinění obžalovaného může vést jen takové spoluzavinění poškozeného, který extrémním porušením zákona znemožňuje splnění povinností obžalovaného jako účastníka provozu na pozemních komunikacích dle zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů. I když poškozený nepochybně závažným způsobem porušil pravidla provozu na silničních komunikacích jízdou ve vyhrazeném pruhu a překročení maximální dovolené rychlosti o zhruba 10 km/h, objektivně neznemožnil obžalovanému, aby po přejetí tramvajového pásu a poté, co mu protijedoucí vozidlo dalo přednost, dokončil odbočovací manévr, aniž by omezil či ohrozil poškozeného jedoucího na motocyklu. Ani dle znaleckého posudku z oboru dopravy, odvětví doprava silniční specializace technické posudky o příčinách dopravních nehod znalce Ing. Pavla Winklera není patrné, že by obžalovaný správným postupem nemohl dopravní nehodě objektivně zabránit. Z kamerových záznamů je patrné, že výhled do uvedeného vyhrazeného jízdního pruhu se obžalovanému otevřel sice až v době najíždění do protisměrného jízdního pruhu z tramvajového tělesa, ale to dle všeho obžalovanému poskytovalo ještě možnost odbočovací manévr přerušit tak, aby nevjel do směru jízdy poškozeného, aniž se přesvědčil, že je jízdní pruh volný. Tím, že naopak na rychlosti přidal, pro poškozeného jako motocyklistu vytvořil zcela neřešitelnou situaci. Poškozený totiž nemohl přímému středu již jakkoliv zabránit, neboť po jeho levé straně byla kolona vozidel a pohybující se vozidlo s obžalovaným v době střetu rychlostí cca 19 km/h poškozenému znemožňovalo vjetí to jakékoliv únikového koridoru. Rychlost motocyklu sice přesahovala v době počátku brždění nejvyšší povolenou rychlost, ale dle závěrů znalce ani při dodržení rychlosti 50 km/h by poškozený přímému středu s vozidlem pro malou vzdálenost již nebyl schopen nezabránit ani např. tzv. „položením motorky“. Přímý střed se služebním vozidlem Policie ČR tak pro poškozeného zůstal jedinou alternativou. Bohužel na tomto místě musí Městský soud v Praze konstatovat, že okolnosti nehody mají svoji příčinu mimo jiné i v chování řidiče automobilu přijíždějící ze směru motocyklu, který zpomalením a světelnými signály dával

obžalovanému najevo, že jej pouští. Obžalovaný proto pokračoval v započatém odbočovacím manévru, a to najetím služebního automobilu do protisměrného jízdního pruhu před zastavující vozidla blíže kolejovému tělesu. Uvedené jednání protijedoucích řidičů, třebaže je vedeno v dobrém úmyslu, nicméně přirozeně vytváří psychologický tlak na řidiče takto pouštěného vozidla, které jinak přednost nemá, aby odbočovací manévr dokončil co možná nejrychleji a tím co nejméně omezil řidiče dobrovolně zastavujícího, čímž je nicméně nechtěně vytvářena potenciálně velmi nebezpečná situace v dopravě. Z reakce obžalovaného jako řidiče, který při opuštění kolejového tělesa viditelně zrychlil je patrné, že již nedbal náležitě opatrnosti, třebaže mohl motocykl registrovat, přesto místo udržování velmi pomalého najíždění či zastavení dokonce akceleroval, a to zjevně proto, aby řidiče protijedoucího vozidla resp. všechny řidiče vozidel za ním, příliš dlouho neomezoval v jejich jízdě. V souladu s principem omezené důvěry v dopravě ale každý řidič takto pouštěného vozidla při odbočování vlevo, kterému protijedoucí vozidlo dává přednost, musí být srozuměn, že se v levém pruhu od zastavujících vozidel může pohybovat jiný účastník silničního provozu, který mu přednost nejen dát nemusí, ale nemusí o něm dokonce ani vědět, byť z brzdících vozidel v levém jízdním pruhu by měl každý usoudit, že se ve vozovce může minimálně nacházet (pohybující se) překážka. Protože i obžalovaný jako řidič vozidla odbočující vlevo má při popsané dopravní situaci do poslední chvíle značně snížené výhledové podmínky do vyhrazeného pruhu, neboť zastavující vozidla dávající mu „dobrovolně“ přednost vytváří překážku ve výhledu do levého jízdního pruhu, je prostě nutné takovýto odbočovací manévr vykonávat s maximální možnou ostražitostí.

10. Nalézací soud se se všemi skutkovými i právními otázkami viny dostatečně zabýval v odůvodnění napadeného rozsudku, které je zcela vyčerpávající a plně tak vyhovuje požadavkům ustanovení § 125 tr. řádu. Odvolací soud tak může na jeho znění jen odkázat. Není účelem odvolacího řízení, aby opětovně hodnotil provedené dokazování před soudem prvního stupně a případně pak dále rozváděl jeho skutkové závěry a opětovně se vypořádával s obhajobou obžalovaného, které od přípravného řízení nedoznala žádných podstatných změn. Nalézací soud se obhajobou obžalovaného náležitě vypořádal, v odůvodnění napadeného rozsudku podrobně rozvedl své skutkové i právní úvahy a uvedl i důvody ohledně shledané viny a užití právní kvalifikace. Odvolací soud se s těmito závěry soudu prvního stupně zcela ztotožňuje a na jeho odůvodnění v dalším pro stručnost již jen odkazuje.
11. Z podnětu podaného odvolání přezkoumal odvolací soud též výroky o trestu. Co se týče výše peněžitého trestu, tu nalézací soud odůvodnil nižší společenskou škodlivostí danou spoluzaviněním ze strany poškozeného tím, že se pohyboval s motocyklem ve vyhrazeném jízdním pruhu a rychlostí přesahující rychlost nejvyšší povolenou. Co se týče přitěžujících okolností, žádné takové nebyly soudem prvního stupně na straně obžalovaného shledány. Naopak ve prospěch obžalovaného hovoří jeho bezúhonnost ve smyslu § 41 odst. q) tr. zákoníku. Přesto uložený peněžitý trest co do počtu denních sazeb je podle odvolacího soudu nepřiměřeně přísným a neadekvátní zjištěným skutečností, tak aby plně odpovídal ustanovení § 68 odst. tr. zákoníku. Protože výši denní sazby nalézací soud již blíže v odůvodnění napadeného rozsudku nerozvedl, rozsudek tak v této otázce trpí částečnou nepřezkoumatelností. Žádné finanční šetření k osobě obžalovaného konečně v přípravném řízení ani v řízení před soudem dokazováno nebylo, přičemž k jeho majetkovým poměrům nebyl obžalovaný při své výpovědi při hlavním líčení ani dotazován. Platí přitom, že výši jedné denní sazby peněžitého trestu stanoví soud se zřetelem k osobním a majetkovým poměrům obžalovaného. Čistý příjem obžalovaného je tak jediným hodnotícím kritériem, když obžalovaný pobírá čistý plat zhruba ve výši 32 000 Kč, přičemž tento jiných příjmů ani majetků nemá. Výši denní sazby v částce 300 Kč proto odvolací soud považuje za adekvátní osobním poměrům obžalovaného.
12. Rovněž i v případě uloženého trestu zákazu činnosti, byť uloženého při samé spodní hranici sazby, shledal odvolací soud jeho nepřiměřenost. Trest zákazu činnosti má za cíl zabránit pachateli v dalším páčání trestné činnosti. Jeho smyslem je dočasně vyřadit pachatele z

možnosti zastávat a vykonávat určité zaměstnání, povolání a funkce nebo vykonávat činnosti, k nimž je zapotřebí zvláštního povolení či oprávnění nebo jejichž výkon upravují zvláštní předpisy. Obžalovaný se trestného činu dopustil za situace běžného silničního provozu při plnění povinnosti policisty Policie ČR. Sám nalézací soud při hodnocení osoby obžalovaného konstatoval, že svým zaměstnavatelem je hodnocen naprosto pozitivně, opakovaně byl kázeňsky odměňován, je zařazen jako vrchní asistent policie, kdy mimo jiné z popisu služební činnosti vyplývá, že rovněž řídí služební motorová vozidla. Pokud dále soud prvního stupně konstatoval, že jde zjevně o ojedinělý exces, pak není zřejmé, pro jaké důvody by nemohl obžalovaný svou dosavadní práci nadále vykonávat. Argumentace soudu prvního stupně, že zákaz činnosti je nutné uložit *s ohledem na následky této dopravní nehody v podobě zranění poškozeného*, neobstojí, neboť trestní zákoník o obligatorním ukládání tohoto trestu nehovoří ani u kvalifikované skutkové podstaty dle § 147 odst. 1, 2 trestního zákoníku. Sám nalézací soud při ukládání peněžitého trestu naopak zmínil nižší společenskou škodlivost v důsledku spoluzavinění poškozeného. Jak vyplývá z evidenční karty řidiče, obžalovaný není osobou, kterou by bylo možno charakterizovat jako nezodpovědného řidiče, který se např. opakovaně dopouští přestupků v silničním provozu. S ohledem na osobní poměry obžalovaného, ale i s ohledem na ostatní okolnosti celého případu, tak lze konstatovat, že ukládání trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu, byť na minimální dobu, je trestem nepřiměřeným ve smyslu § 258 odst. 1 písm. e) tr. řádu. S ohledem na dosavadní profesní ale i řidičskou praxi obžalovaného a skutečnosti, že škodlivý následek nastal toliko z důvodu zcela ojedinělé chvilkové nepozornosti obžalovaného, není žádného racionálního důvodu se domnívat, že by samostatný peněžitý trest nebyl s ohledem na individuální ani generální prevenci zcela dostatečný.

13. Odvolací soud konečně z titulu podaného odvolání i přezkoumal výrok o náhradě škody, kterým soud prvního stupně rozhodl dle § 228 odst. 1 tr. řádu tak, že obžalovaný je povinen zaplatit na náhradu škody poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky se sídlem Praha 1, Na Perštýně 359/6, částku ve výši 38.333,-Kč, přičemž z důvodů výslovně v odvolání neuvedených shledal jej dle § 258 odst. 1, písm. f) tr. řádu nesprávným. Jak vyplývá z obsahu spisu, přiznaný nárok sestává z nákladů na léčení poranění poškozeného, s kterými si zdravotní pojišťovna připojila k trestnímu řízení. K uvedenému odvolací soudu nicméně uvádí, že nárok na náhradu škody způsobené zaměstnancem třetí osobě zaviněným porušením povinnosti při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s nimi, pokud nejde o úmyslné jednání ze strany zaměstnance, za který by odpovídal výlučně sám, může v adhezním řízení uplatnit pouze zaměstnavatel, který poskytl této třetí osobě odškodnění a u něhož je zaměstnanec (obžalovaný) v době způsobení škody v pracovním či služebním poměru. Poškozená třetí osoba může své nároky uplatňovat pouze vůči zaměstnavateli, u něhož byl obviněn v době činu zaměstnancem, nikoliv však v trestním řízení proti tomuto obviněnému. (srov. Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 4.2.2004, sp. zn. 4 Tz 3/2004, jehož závěr zůstává aktuální pro nedbalostní charakter stíhané trestné činnosti obžalovaného coby zaměstnance i za účinnosti zákona č. 89/2012 Sb.). Bylo proto pochybením nalézacího soudu, když zdravotní pojišťovně přiznal postavení poškozené ve smyslu § 43 odst. 3 tr. zákoníku a následně i rozhodoval o nároku na náhradu škody, když již z popsané trestné činnosti dle podané obžaloby bylo patrné, že škoda vznikla při plněních služebních povinností příslušníka Policie ČR a současně nešlo o úmyslné jednání. Bez ohledu na skutečnost, zda škoda již byla obžalovaným, Českou republikou či příslušnou pojišťovnou uhrazena, odvolací soud výrok o náhradě škody zrušil. Za situace, kdy odvolací soud již nemohl sám nepřipustit poškozeného k trestnímu řízení s nárokem na náhradu škody, nezbylo než poškozenou s nárokem na náhradu škody odkázat na řízení ve věcech občanskoprávních.
14. Napadený rozsudek tedy zůstal nedotčen ve výroku o vině, neboť tento výrok byl shledán správným. Ve výročího o trestu a o náhradě škody byl napadený rozsudek zrušen a odvolacím soudem bylo znovu rozhodnuto tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Poučení: Proti tomuto rozsudku není další řádný opravný prostředek přípustný.

Za splnění podmínek § 265a a § 265b tr. ř. však lze proti němu podat dovolání, a to ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky. Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, a dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr. ř.) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů dovolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – l) tr.ř. nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Praha 21. prosince 2021

Mgr. Blanka Bedřichová, v.r.
předseda senátu

vypracoval :

Mgr. Libor Holý